

ЧЕРНИЯТЪ ПЕТЪРЪ.

Приказка отъ Елизабетъ Гнауекъ-Кюне.
За дѣца и юноши.

Петъръ бѣше черенъ, по-черенъ отъ дяволъ. Като черни бисери блѣстѣха кръглитѣ му очички, синьо-черни лъщѣха лѣскавитѣ [му като огледало пера, и — трѣбва да го кажа — черна бѣше и душата му. Сжщинска гарванова душа.

Собствено, съвсѣмъ не бѣше чудно, че Петъръ бѣше толкова черенъ. Баща му щѣше да бѣде още по-черенъ, ако това бѣше изобщо възможно. Гнѣздото си стариятъ гарванъ бѣ извилъ много на високо, на една круша. „Тука ще духа много, каза веднажъ гарванката“ и разпери кждравитѣ пера около шията си — „Ще привикнемъ“, отвърна гарванътъ и продължаваше да гради. „Ти седишъ толкова малко въ кжщи“, възрази смиренно черничката му съпруга, „а азъ трѣбва тука горѣ да мжтя“. — „Това ти е работата. Да не мислишъ, че азъ ще трѣбва да се заседна дома?“ отвърна гарванътъ.

„Не искамъ това, но нека свиетъ гнѣздото малко по-низко, за да съмъ малко по-закрита, та да не могатъ ония, що прѣхвъркватъ край него, да надникватъ и гледатъ въ насъ!“ Но бащата си остана при своето. „Азъ отъ малкъ обичамъ височината“, каза той, „азъ искамъ да мога да гледамъ на-широко. Ти трѣбва да слушашъ, и свършена работа“. И той замаха съ човката около себе си тъй бърже, че гарванката се сви, за да не я чукне. Слѣдъ това той хвъркна и заграчи така силно, че птицитѣ въ въздуха и хората долу на земята очудено се озърнаха да видятъ какво е станало.

Слѣдъ малко той се върна, седна величествено върху най-високия люлѣщъ се връхъ на дървото и каза голѣмливо на жена си, която загрижено гледаше къмъ него: „Ето ме пакъ. Видѣ ли, какъ всички гледаха къмъ мене?“

— „То се знае, че ще гледатъ, щомъ ти грачишъ толкова силно“.

— „Да, моитѣ дарби си пробиватъ пжтъ. Сега, собирай си устата; азъ си имамъ работа“.

— „Тогава нека ти кажа поне, че снесохъ вече едно яйце, първото“. Единъ мигъ гарванътъ остана съвсѣмъ тихъ, послѣ прѣхвъркна въ гнѣздото, погледна трогнато голѣмото яйце и поглади гарванката по главата и гърба съ човката си. Това бѣше знакъ на признателностъ и задоволство. Слѣдъ това той прѣлитна пакъ на старото си мѣсто и се замисли за прѣхраната на малкитѣ, за които трѣбваше вече отсега да се загрижи.

Единъ день изъ това яйце се измъкна малко гарванче. То бѣше толкова неугледно и немирно, че майка му, въздишайки, си казваше: „на баща си се е мѣтнало!“ Тя се опитваше да го възпита, но то си оставаше каквото си бѣше. Драго ѝ бѣше да го кърми. Колчимъ тя му донесеше нѣкое тлъсто червейче, то ставаше толкова диво отъ лакомия, че едва ли не ѝ изкължаваше очитѣ съ човката си. Седнеше ли тя, уморена, на края на гнѣздото, то започваше да я блѣска по краката, докато, въздишайки, тя не отлетѣше отъ тамъ. Не ѝ помогна и това, че се оплака прѣдъ бащата. „Така трѣбва“, каза стариятъ. „Трѣбва